

ספרי' — אוצר החסידים — לויבאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
תשיעי

היכל
חמישי

מאמר
וּנְקֻדַּשְׁתִּי בַתּוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

•

מ א ת

כבוד קדושת אדוננו מורנו ורבנו הגדול הגאון האמתי האלקי
חסידא קדישא אור עולם נר ישראל ותפארתו קדוש ה'
מרנא ורבנא **מנחם מענדל** נבנ"מ ז"ע
— אדמו"ר ה, צמח צדק" —
מלויבאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים”

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

VENIKDASHTI BESOCH BNAI YISROEL

Copyright © 2026

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY®

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718

editor@kehot.com / www.kehot.org

ORDER DEPARTMENT:

291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213

(718) 778-0226 / FAX (718) 778-4148

www.kehot.com

All rights reserved.

Kehot Publication Society® and the Kehot logo are registered trademarks
of Merkos L'Inyonei Chinuch®.

Printed in the United States of America

נסדר בדפוס "עמפייער פרעסס" ע"י

הרה"ת הרה"ח ר' מרדכי ליב ע"ה בן הרה"ח הרה"ת ר' חיים דובער ע"ה ויוסף יצחק בן ברכה שיח'ל

EMPIRE PRESS, 550 EMPIRE BLVD. • BROOKLYN, N.Y. 11225 • (718) 756-1473

פתח דבר

לקראת ש"פ אמור, פסח שני, הבעל"ט, הננו מוציאים לאור את המאמר ד"ה „ונקדשתי בתוך בני ישראל“, מאת כ"ק אדמו"ר ה"צמח צדק".

המאמר הוא לשון הלקו"ת פ' אמור (לא, א), בתוספת הגהות מאת כ"ק אדמו"ר הצ"צ. ההגהות נרשמו על ידי בנו הרה"ק מוהר"ר ישראל נח, ונדפס כאן מכי"ק.

לתועלת הלומדים והמעיינים, הוספנו בשולי הגליון מראי מקומות וציונים.

בסוף הקונטרס – פאקסימיליא מכי"ק מוהרי"נ.

המאמר הוכן לדפוס על ידי הרה"ת ר' אליהו שי' מטוסוב.

מערכת „אוצר החסידים“

עש"ק פ' אמור, פסח שני, ה'תשפ"ו
ברוקלין נ"י.

לעילוי נשמת

הרבנית רבת פעלים אשה יראת ה'

מרת **צבי' מרים** ע"ה

גורארי'

בת הרה"ג הרה"ת **יצחק הכהן** ע"ה

שלוחה של כ"ק אדמו"ר זי"ע קרוב לשלשים ושש שנה

עסקה במילוי שליחות במרץ ובמס"נ

ובמיוחד במבצע חינוך וטהרת המשפחה

ורבים השיבה מעון

נפטרה ביום ד' פי אמור, י"ב אייר, ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס על ידי ולזכות משפחתה שליט"א

ונקדשתי¹ בתוך² בני ישראל וכו'. להבין מהו לשון תוך. וגם צ"ל מאמרז"ל בענין שיש ג' כתות מלאכים. כת אחת אומרת קדוש. וכת א' אומרת קדוש קדוש וכת אחת אומרת קדוש³ קדוש קדוש ה' צבאות וגו', כדאיתא בחולין (דצ"א ע"ב). ור"ל שהכת הא' אומרת פעם א' קדוש וכת הב' כופלים ואומרים ב"פ קדוש וכת הג' ג"פ כמו שאנו אומרים.

והנה נש"י יש בהם התכללות כל הג' מדריגות של כל הג' כתות שאו' קדוש. וצ"ל הרי יש הרבה מלאכים ומהו כתות דווקא. והנה המלאכים⁴ נקראים מוקדי עולם כמ"ש מי⁵ יגור לנו אש אוכלה מי יגור לנו מוקדי עולם. והנה ארז"ל במכות⁶ תרי"ג מצות ניתנו למשה מסיני בא ישעי' והעמידן על שש, הולך⁷ צדקות ודבר מישרים גו' ועוצם עיניו מראות ברע. בא חבקוק כו' וצדיק⁸ באמונתו יחי'. והנה המפרשים⁹ עמדו ע"ז, הלא אות א' מהתורה א"א לגרוע, וכמ"ש במד"ר¹⁰ פ' וארא, באותה שעה עלתה יוד שבירבה¹¹ ונשתתחה לפני הקב"ה כו' הרי שלמה עומד ומבטל אותי כו' א"ל¹² הקב"ה כו' עד וקוצה ממך איני מבטל. ואיך העמיד ישעי' כל המצות על שש. ויישבו בזה שהענין הוא כך, שעי' קיום ששה דברים אלו שהם מדות המישרין את האדם לעבודת ה' עי"ז ממילא יזכו לקיים כל התרי"ג מצות. והראי' שבששה אלו שמנה ישעי' לא כולם הם ממנין תרי"ג מצות ויש בהם שאינם בחשבון המצות כלל. וצ"ל מהו ענין העמידן על שש דווקא. וגם צ"ל מ"ש בנוזר ג"כ לשון קדוש כמ"ש קדוש¹³ יהי' גדל פרע כו'.

ודובר מישרים, מואס בבצע מעשקות, נוער כפיו מתמוך בשוחד אוטם אזנו משמוע דמים ועוצם עיניו גו'.

(8) וצדיק באמונתו יחי': חבקוק ב, ד.

(9) המפרשים עמדו ע"ז: ראה בכל זה, ספר העקרים מאמר ג' פ"ל. חדא"ג מהרש"א מכות שם. אוה"ת פרשת ראה (כרך ב) ע' תרפב. סה"מ תרכ"ז ע' טז (ובמ"מ שם). תרל"ט ח"א ע' ריט, ערה (ובמ"מ שם). תורת מנחם ח"ז (תשי"ג ח"א) ע' 35.

(10) במד"ר פ' וארא: פ"ו, א.

(11) שבירבה: פ' שופטים יז, יז: ולא ירבה לו נשים.

(12) א"ל הקב"ה: אמר לה הקב"ה שלמה ואלף כיוצא בו יהיו בטלין וקוצה ממך איני מבטל.

(13) קדוש יהי': נשא ו, ה.

(1) ונקדשתי: המאמר הוא מלקו"ת פ' אמור לא, א ואילך [ללא ההגהות שנדפסו בלקו"ת], בתוספת הגהות [באותיות מודגשות] מכ"ק אדמו"ר הצ"צ, הגהות אלו נרשמו על ידי בנו הרה"ק מוהר"ר ישראל נח – בכת"ק 1105 סו, ב (רוב המאמרים שבו הם משנת תרכ"ב), ושם בכותרת: פ' אמור הוספות על דרוש ונקדשתי בלק"ת דל"א ע"א.

(2) ונקדשתי בתוך בני ישראל: אמור כב, לב.

(3) קדוש קדוש קדוש: ישעי' ו, ג.

(4) המלאכים נקראים מוקדי עולם: ראה בכ"ז אוה"ת ויקרא (כרך א) ע' יד. ישעי' (ג"ד כרך ב) ע' תשצה. ולקמן בסיום המאמר, ובמ"מ שם.

(5) מי יגור לנו: ישעי' לג, יד-טו: פחדו בציון חטאים אחזה רעדה חנפים מי יגור לנו גו', הולך צדקות גו'.

(6) במכות: כד, א.

(7) הולך צדקות: ישעי' שם: הולך צדקות

ונקדשתי בתוך בני ישראל

הנה כתיב שרפים¹⁴ עומדים ממעל לו. ויש להבין איך יתכן שיעמדו ממעל לשכינה והלא הם נבראים בעלי גבול. הנה כתיב כי¹⁵ עמך מקור חיים ולמה לא נאמר ואתה כו'. ויובן כל זה בהקדים להבין פי' וענין קדוש. דהנה קדוש פירושו מובדל, דהיינו כמ"ש אני¹⁶ הוי' לא שניתי שאין שום שינוי אצלו ית' בין קודם בריאת העולם לאחר שנברא וכמאמר אתה¹⁷ הוא קודם שנברא העולם ואתה הוא לאחר שנברא כו', ור"ל שאין שום שינוי והתפעלות ח"ו אצלו ית' מבריאת העולם וכמ"ש אני¹⁸ ראשון ואני אחרון כו'. וז"ש בזוהר¹⁹ ע"פ אין קדוש כהוי' כמה קדישין אינון מלאכים נק' קדושי' כמ"ש בורא²⁰ קדושי', ונשמות ג"כ נק' קדושים, אבל אין קדוש כהוי'. והיינו שהוי'²¹ הוא ע"ש התהוות שמהווה ומחי' כל העולמות ונבראים מאין ליש ועכ"ז הוא קדוש ומובדל מהם, ואתה הוא קודם שנברא ומשנברא ריבוי עולמות עליונים ותחתונים הכל בשוה, לא שניתי כו'. ולא כמו שהנפש מחיה את הגוף שמהות הנפש ממש מתלבשת בתוך הגוף להחיותו, והרי נתפסת ממש בתוך הגוף ומתחלק החיות המתפשט ממנה בהגוף לג' חלקים שהוא החיות שמלוכב במוחין שבראש. והחיות שבגוף והחיות שברגלים. שהחיות המלוכב בהראש נעלה יותר הרבה מחיות שבגוף כנראה בחוש שבראש הוא כל פנימיות החיות. דהיינו כח המחשבה והשכל והחושים המעולים שבפנים ראייה שמיעה כו'. והחיות שבהגוף הוא למטה מבחי' זו דהיינו ששם משכן המדות שבלב שהם למטה מהשכל וגם כח המעשה שבידים הוא למטה במדרגה מן החושים שבפנים ראייה ושמיעה כו'. ואח"כ ברגלים החיות יותר למטה מבחי' החיות שבגוף. וכ"ז מפני שהמוחי' שבראש הם מקבלים תחלה החיות ומבחי' פנימיות יותר היינו מפנימי' הנפש, ואח"כ מבחי' התחתונה שבראש נמשך לגוף כו' לכן החיות שבגוף הוא למטה במדרגה מהחיות שבראש וכן עד"ז מהגוף לרגלים. הרי שהחיות המתפשט ממהות הנפש מתחלק לג' חלקים כלליים הנ"ל ראש וגוף ורגלים ויש בכל א' כמה אברים פרטיים כנודע. אך בכלל הם ג' בחי' הנ"ל. ושינוי בחינותיהם הוא מצד שינוי גילוי החיות הנמשך להם מהנפש כנ"ל שבראש מאיר בחינה עליונה מהנפש כו'. ונמצא שחיות הנפש נתפסת ומתלבשת ממש בתוך כלי הגוף ולכן מתחלק החיות הזו המתפשט ממנה ונתפס בהגוף לפי מהות הכלים של הגוף שלהיות כלי המוחי' הם נעלים יותר מכלי הגוף לכך הם מקבלים בחינה עליונה מחיות הנפש שהוא כח המחשבה והשכל כנ"ל. אבל מה שהוא ית' מחיה את העולמות אינו כן שאין בו בחי' התחלקות כלל ח"ו ולא שייך כלל לומר אצלו ראש וסוף כלל כי הוא ראשון והוא אחרון

19 בזוהר ע"פ אין קדוש: שמואל-א ב, ב. זח"ג מד, א.

20 בורא קדושי': ברכת יוצר אור.

21 שהוי' הוא ע"ש התהוות: זח"ג רנו, ב. ובכ"מ.

14 שרפים עומדים: ישעי' ו, ב.

15 כי עמך: תהלים לו, י.

16 אני הוי' לא שניתי: מלאכי ג, ו.

17 אתה הוא קודם שנברא העולם: נוסח

תפלת השחר.

18 אני ראשון ואני אחרון: ישעי' מד, ו.

ונקדשתי בתוך בני ישראל

ז

כו' והיינו לפי שהוא ית' אינו מתלבש כלל בתוך העולמות. ולא כמו שהנשמה מתלבשת בגוף כנ"ל. ולהיות כן אין שייך כלל בחי' התחלקות בהחיות שהוא מהווה העולמות דהתחלקות הוא מצד ההתלבשות כנ"ל דלפי שכלי המוחי נעלים יותר לכן מתלבש בהם בחי' עליונה יותר כו', וזהו דוקא בבחי' החיות המתלבש בתוך הכלים שייך לומר כן. משא"כ בו ית' שהיותו מחיה העולמות אינו ע"י שמתלבש בתוכן כלל. הלכך לא שייך כלל שום התחלקות כלל ועיקר גם בהחיות שנמשך ממנו להחיותם כיון שאינו מתלבש בתוכן. וזהו פי' וענין קדוש דהיינו שהוא ית' קדוש ומובדל מהעולמות דאע"פ שמחיה ומהווה אותן מאין עכ"ז אינו מתלבש בתוכן כו'. ולפיכך אין שום שינוי והתפעלות אצלו ית' מהבריאה משא"כ הנשמה מתפעלת ממקרי הגוף לפי שמתלבשת ונתפסת בהגוף כנ"ל.

ב. **ואמנם** צ"ל שהרי בבריאת העולמות יש ג"כ התחלקות מדרגות אין קץ כידוע בענין השתלשלות העולמות גבוה²² מעל גבוה שומר כו'. וגם בעוה"ז אנו רואים חילוקי מדרגות דצח"מ. וגם בכלל הוא התחלקות לג' בחי' כלליים וכמ"ש ולכבודי²³ בראתי יצרתיו אף עשיתיו שהן ג' עולמות כללים (ובהם פרטים רבים) ג"ע העליון גן עדן התחתון ועוה"ז. והוא ממש עד"מ כהתחלקות החיות שבגוף האדם שמתחלק בכלל לג' בחי' ראש וגוף ורגל וכך העוה"ז כתיב בו והארץ²⁴ הדום רגלי וג"ע התחתון הוא כמשל הגוף ששם משכן המדות בלב. וכך נודע דשית²⁵ ספירן מקננין ביצירה, דהיינו ששם גילוי מדותיו ית' חסד כו' וגם מוחין חב"ד מתלבשים בהמדות כו'. וג"ע העליון שם גילוי בחי' חב"ד עצמן דא"ס ב"ה לנשמות²⁶ היושבים ונהנין מזיו והוא כמו עד"מ הראש שבו משכן השכל.

וא"כ מובן מזה שהחיות הנמשך ממנו ית' בהעולמות ג"כ מתחלק בתוכן לחילוקי מדרגות כמו עד"מ חיות המתפשט מהנפש בהגוף כנ"ל והתחלקות נמשך מצד ההתלבשות בכלים. וא"כ נראה שהחיות הנמשך ממנו ית' ג"כ מתלבש בתוכם, וכן נמצא לרז"ל בהדיא (בפ"ק דברכות) שדימו המשכת החיות ממנו ית' להעולמות לסדר המשכת החיות מהנפש בהגוף, והוא מ"ש רז"ל (דף י' ע"א) מה הקב"ה מלא כל העולם אף הנשמה מלאה את כל הגוף, ובמדרש תלים ע"פ ברכי²⁷ נפשי אמרו מה הנפש ממלאה את הגוף כך הקב"ה ממלא את העולם, והרי ענין שהנשמה ממלאה הגוף הוא בבחי' התלבשות ותפיסה ממש כנ"ל. וא"כ מדמים כן ענין התלבשות החיות ממנו ית' בהעולמות, וזהו לכאורה

22 גבוה מעל גבוה: קהלת ה, ז.

23 ולכבודי בראתי: ישעי' מג, ז.

24 והארץ הדום רגלי: שם סו, א.

25 דשית ספירן מקננין ביצירה: תקוני זהר

תקון ו'.

26 לנשמות היושבים ונהנין מזיו: ברכות

יז, א.

27 ברכי נפשי: תהלים קג, ד.

ונקדשתי בתוך בני ישראל

הפך ממשנת' דהוא ית' קדוש ומובדל ומחי' את העולם שלא ע"י התלבשות ח"ו. והוא כלל גדול בתורה וכנודע דאיהו²⁸ תפיס בכולא עלמין ולית מאן דתפיס ב"י.

אך הענין דודאי יש בחי' חיות המתלבש בהעולמות בפנימיותם ממש ומתחלק חילוקי מדריגות כמשל התחלקות חיות הנפש שבגוף. אך כללות בחי' חיות זה המתלבש בעולמות הוא רק בחי' זיו השכינה. שכינה הוא בחי' מל' מלשון ושכנתי²⁹ בתוכם, כי מלכותך³⁰ מלכות כל עולמים, וחיות העולמות הוא רק זיו והארה מבחי' מל'. והוא הנק' ג"כ ממכ"ע. ופי' שהחיות שנמשך ממנו ית' להתלבש בתוכיות העולמות ממש הוא רק מבחי' זיו והארה לבד מהשכינה ב"ה שבחי' זיו זה הוא הנמשך להיות ממכ"ע. ובבחי' התלבשות והתחלקות לכל עולם כפי מדרגתו בג"ע העליון כך כו'. והנה בחי' זיו זה שהוא בחי' ממכ"ע הוא הנק' עלמא דאתגליא בזהר. והטעם כי על בחי' זו נאמר ומבשרי³¹ אחזה אלוה. אחזה ממש כאלו נראה בעין ממש בבחי' גילוי. וענין ראי' זו הוא כמו שמבשרי אנו רואי' שיש לנו נפש המחי' בשר הגוף שבהסתלקות הנפש מהגוף אזי נעשה הגוף פגר כאבן כנראה בלילה בעת השינה שהנשמה מסתלקת מהגוף ונשאר קיסטא³² דחיותא הרי שינה³³ א' מס' במיתה ולכן מברכים בכל בקר בעמידה משינה בא"י המחזיר נשמות לפגרים מתים כי בכל יום מתחדש החיות ונעשה בריה חדשה הרי אעפ"י שאין אנו רואים בעיני ראייה מהות הנפש איך ומה היא. מ"מ נודע ונרגש לנו שהנפש מלוכשת בגוף שהרי נראה לנו פעולותיה שהגוף חי ממנה שהרי מצד עצמו הגוף הוא כאבן בהסתלק הנפש ממנו. וא"כ הנפש היא בבחי' גילוי ממש אצלינו שנראה לנו ענין התלבשות הנפש בגוף אע"פ שאין המהות מושג ונראה מה הוא וכך ממש אחזה אלוה שהרי אנו רואים בעינינו פעלו הנראה שהעולם הוא גוף גדול חי ובהכרח שיש בהם חיות המחיה אותם כמו שנודע לנו הנפש ע"י פעלה הנראה בגוף וכמו שאנו רואים החיות שבעוה"ז כמ"כ הנבראים שבעולמות העליונים רואים ג"כ ומשיגים ביתר שאת החיות המהוה אותן, וזהו ומבשרי אחזה אלוה מבשרי דוקא כמו שמבשרי אני מרגיש ואחזה הנפש שנתת בי כך אחזה אלוה היא התלבשות החיות בחי' ממכ"ע הנמשך מא"ס ב"ה בתוכיות העולמות ממש כמו שהנשמה מלאה את כל הגוף וכך חיות זה מתחלק לג' בחי' כלליים ג"ע העליון וג"ע התחתון ועוה"ז. ולכן נק' בחי' ממכ"ע עלמא דאתגליא.

ג. אך בחי' חיות זה הנמשך בבחי' ממכ"ע הוא רק הארה וזיו בעלמא זיו השכינה. אבל הוא ית' עצמו הוא קדוש ומובדל שאינו מתלבש ח"ו בתוך

28 דאיהו תפיס בכולא עלמין: זח"ג רע"מ
 רכה, א (בשינוי לשון). הובא בתניא שעהיחזה"א
 ספ"ז.
 29 ושכנתי בתוכם: תרומה כה, ח.
 30 מלכותך מלכות כל עולמים: תהלים
 קמה, יג.
 31 ומבשרי אחזה: איוב יט, כו.
 32 קיסטא דחיותא: זח"א פג, א.
 33 שינה א' מס': ברכות נז, ב.

ונקדשתי בתוך בני ישראל

ט

העולמות. ואף גם בחי' החיות הנמשך ממנו ית' להחיות העולמות עיקר החיות אינו מתלבש בתוכן כלל אלא מחיה ומהוה אותן שלא ע"י התלבשות וזהו בחי' סכ"ע. וזהו שנת"ל שהחיות שהוא ית' מחיה העולמות אינו כדמיון שהנפש מחיה את הגוף כי הוא ית' מחיה אותן אע"פ שאינו מתלבש בתוכן רק בבחי' סובב ומקיף עליהן. וההארה שנמשכת בבחי' ממכ"ע הוא זיו והארה לבד מבחי' הסוכ"ע ונק' זיו השכינה כנ"ל. והלכך אין שייך בו שום שינוי ע"י הבריאה ולא כמו הנשמה שמתפעלת ממקרי הגוף לפי שמהו"ע מתלבשת בהגוף. ואי לזאת מובן שבבחי' סוכ"ע אין שייך התחלקות ראש וסוף מעלה ומטה כיון שאינו מתלבש בהעולמות וז"ש כ"י³⁴ נשגב שמו לבדו הודו על ארץ ושמים פי' שרק הזיו וההוד של שמו ית' הוא מתלבש בארץ ושמים להחיותם ומתחלק לחלקים כנ"ל, אבל שמו עצמו הוא קדוש ומובדל ונשגב לבדו. וכמ"ש אין³⁵ ערוך אליך פי' שא"א להיות המשכת החיות ממנו ית' בבחי' סדר ההשתלשלות עילה ועלול וענין עילה ועלול הוא כמו שמהשכל מתהוה מדה שבלב וממדה מחשבה כו' שמהות השכל נתפס בהמדה כו', משא"כ הוא ית' בחי' סכ"ע ואינו נתפס בהעולמות ולא כמו שהעלול משיג עילתו אלא אין ערוך לך ממש. וע"ז נאמר כי נשגב שמו לבדו. ולכן כתיב אני הוי' לא שניתי ואתה הוא קודם שנברא כו' ומשנברא העולם הכל בשוה.

וְזִ"ש אלקים³⁶ חיים ומלך עולם. פי' מה שהוא אלקים חיים שנמשך ממנו חיות להיות מתלבש בכל נברא בפנימיותו ממש ולכן אלקים לשון רבים ע"ש ריבוי התחלקות החיות לכל נברא. וזהו לשון אלקים חיים כו' הנה המשכה זו בכלל הוא רק מבחי' מלך עולם. דהיינו מבחי' מדת מלכותו ית' כמ"ש מלכותך מלכות כל עולמים. ומשם נמשך ג"כ להיות סדר השתלשלות עו"ע ומעלה ומטה כמו ראש וגוף כו' כנ"ל משא"כ מהו"ע ית' קדוש ומובדל וכמשל התפשטות הממשלה והאדנות של המלך על אנשי המדינה שבממשלה זו הוא מנהיג' ואימתו עליהם הרי עצמות המלך אינו נתפס באנשי המדינה רק שמו לבד נק' עליהם והוא ממשלתו ואימתו, וכמ"כ יובן למעלה שחיות העולמות הוא נמשך ממדת מלכותו ית' שמבחי' מל' נמשך להיות מתפשט ומתלבש החיות בג' עולמות הנ"ל ג"ע העליון ותחתון ועוה"ז. וגם באמת מובן ממשל המלוכה שבחי' ההתנשאות הוא בחי' מקיף וממעל לאנשי המדינה. וכך בחי' מלכותו ית' היא בחי' סובב ומקיף על העולמות רק זיו והארה ממנה נמשך להיות מתלבש בהעולמות והוא ענין זיו השכינה שנמשך להיות כח הפועל בנפעל ממש ואז שייך סדר השתלשלות עילה ועלול כו' וכמש"ל דאפי' בחי' שמו שהוא מלכותו הוא נשגב לבדו רק הודו של שמו על ארץ ושמים כו', וזהו אתה קדוש ושמך קדוש.

36) אלקים חיים ומלך עולם: ירמ' י, י.

34) כי נשגב שמו לבדו: תהלים קמת, יג.

35) אין ערוך אליך: תהלים מ, ו.

ונקדשתי בתוך בני ישראל

י

ובזה יובן ענין ד' רבתי דאחד שרומז למדת מלכותו ית' כנודע, וא"כ צ"ל מ"ש אח"כ בשכמל"ו הלא כבר נרמז ענין מלכותו בד' רבתי דאחד. והענין הוא שבמדת מל' יש שני ענינים, הא' הנהגת המלוכה הנק' דבר³⁷ מלך, והב' רוממות המלוכה לבדו וכמ"ש גבי יוסף שא' לו פרעה רק³⁸ הכסא אגדל ממך, דהיינו רוממות המלוכה, ולא אמר לו רק הנהגת המלוכה. ועד"ז יובן גם במלכותא דרקייע, ההפרש בין ד' רבתי דאחד שרומז על עצם רוממות המלוכה, בחי' כתר מל', ששם כל הו"ק בטל"י במציאות, שאין שם התחלקו' מעלה ומטה. ובשכמל"ו הוא המשכת הזיו להתלבש בבחי' ממכ"ע, היינו הנהגת המלוכה כו'.

אך הענין כי הד' רבתי דאחד הוא רומז על בחי' עצם מדת מלכותו ית' שהיא למעלה מההתלבשות בבי"ע ולכן הד' סטרין מזרח ומערב צפון ודרום הם בטלים שם במציאות שאין שם התחלקות מעלה ומטה כנ"ל. אך בחי' שם כבוד מלכותו ענין ג' תיבות אלו הוא מה שנמשך הזיו ממדת מלכותו ית' להתלבש בתוכיות העולמות בבחי' ממכ"ע ממש כח הפועל בנפעל ולהיותו נחלקים בכלל לג' חלקים ג"ע העליון והתחתון והעוה"ז בחי' בראתי יצאתי עשיתי ע"כ באו ע"ז ג' תיבות והן שם כבוד מלכותו. וזהו פי' בשכמל"ו היינו שאנו ממשכים להיות המשכות מבחי' ממכ"ע.

וז"ש כי עמך מקור חיים ולא נאמר כי אתה מקור חיים שאז היה משמע שהוא ב"ה הוא המקור הנובע ממנו החיים בהשתלשלות עילה ועלול. וזה לא יתכן כלל כנ"ל שלא היה באפשר להיות נמשך מאתו ית' סדר והדרגת השתלשלות עילה ועלול כי אלו ה"י נמשך השפע ממנו בבחי' עילה ועלול לא היה כלל התהוות העולמות בבחי' גבול ומדה. לכן נאמר כי עמך מקור חיים שהמקור שנובע ממנו השתלשלות עילה ועלול הוא עמך ר"ל שהוא דבר הטפל ובטל אצלך להיות כי מקור זה הוא הנק' עלמא דאתגליא ונק' ממכ"ע שמתלבש בתוך העולמות בפנימיותם שאז שייך לומר ענין השתלשלות עילה ועלול. והרי נת' שבחינת ממכ"ע הוא ענין זיו השכינה שהוא זיו והארה בעלמא וגם נמשך ע"י צמצום עצום בתחלה שיהיה הגילוי רק כטפה מאוקיינוס ויותר מכן אין ערוך כו' אז אח"כ נמשך מזה מקור לבחי' השתלשלות והנה בחי' הזיו הוא טפל ובטל במציאות לגבי מקורו כביטול טפה א' בים אוקיינוס אילו היה הים בלי גבול עד"מ וכביטול זיו השמש בשמש לכן נק' עמך כו' אבל הוא ב"ה במהו"ע מובדל בבחי' אין ערוך לך. וז"ש אתה³⁹ הוא ראשון ואתה הוא אחרון ומבלעדך אין לנו מלך דהיינו אתה במהו"ע ית' הוא מובדל שהוא ראשון והוא אחרון כמ"ש לא שניתי כו' וחיות כל העולמות הוא רק מבחי' מלך וכנ"ל בפ"י אלקים חיים ומלך עולם. הרי מבואר ענין ופי' קדוש שהוא לומר שהוא ית' קדוש ומובדל ומחיה

39) אתה הוא ראשון: ברכת אמת ויציב.

37) דבר מלך: ע"פ קהלת ח, ד. ועוד.

38) רק הכסא אגדל ממך: מקץ מא, מ.

העולמות שלא ע"י התלבשות בתוכיותן ע"ד שהנשמה מחיה את הגוף. והגם כי נת' ג"כ שיש בחי' חיות אלהות המתלבש בפנימיותן כמו שהנשמה מתלבשת בגוף אך זהו רק בחי' זיו השכינה הארה דהארה אבל מהו"ע ית' קדוש ומובדל ואפילו בבחי' שמו נאמר כי נשגב שמו לבדו רק הודו דשמו על ארץ ושמים והוא בחי' הארה דהארה כנ"ל.

ד. ובזה יובן מ"ש בנוזר קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. וצ"ל מה ענין הקדושה לגידול השער. וגם צ"ל מ"ש קדוש יהי, מהו ענין יהיה.

אך הענין דהנה כתיב ועתיק⁴⁰ יומין יתיב כו' ושער רישי' כעמר נקא. ופי' עתיק יומין הוא כמ"ש המתנשא⁴¹ מימות עולם. כי ימות עולם הוא בחי' המקור חיים המתלבש בבחי' ממכ"ע כנודע בפי' מ"ש ששת⁴² ימים עשה ה' ולא כתיב בששת אלא שרומז למדות עליונות המתלבשים להחיות העולמות, יום ראשון נמשך בחי' חסד ונבראו עי"ז אור ומים כו'. וזהו בחי' ממכ"ע אבל מהו"ע ית' שהוא קדוש ומובדל נאמר עליו המתנשא מימות עולם שמרומם ומתנשא מלהיות מתלבש בתוכן כי אין ערוך לו כלל. וזהו פי' עתיק יומין מלשון המעתיק⁴³ הרים שנעתק ונבדל מבחי' ימות עולם, וההמשכה הנמשך ממנו להיות מקור וחיות להתהוות בחי' ימות עולם ובחי' ממכ"ע הוא רק הארה מצומצמת שאין ערוך כלל למהו"ע ית'. ועי' נאמר ושער רישי' כעמר כו' שנמשלה לבקיעת השערה מהמוח. שעם היות שנמשך בהשערה חיות מהמוח כנודע שהשערה חלולה ובתוך החלל יש יניקה מהמוח. עכ"ז הוא רק מותר מוחין וחיות מצומצם במאד עד שאינו נוגע כלל לחיות המוחין עד שבהחתך השערה לא יכאב למוח כלל, כך עד"מ אי"א להמשיל משל אחר לבחי' האור והחיות הנמשך ממהו"ע ית' להיות מקור לבחי' ממכ"ע הנקרא מקור חיים. רק כמו בחי' שערה לפי שזמה המשל מובן איך שאע"פ שנמשך ממנו הארה זו עכ"ז הוא קדוש ומובדל לגמרי כי השערה אינו נוגע כלל למהות ועצם המוח עד"מ וכך זו ההארה אינו נוגע כלל למהו"ע ית' שהוא בעצמו קדוש ומובדל לגמרי ורק בחי' הארה מצומצמת הנמשלה לשערות נמשכת להיות מקור להתהוות מקור חיים וממכ"ע. ולכן יש שייכות ענין הקדושה לבחי' שערות, דדוקא השערה מורה על ענין הקדושה דהא בהא תליא דלהיותו קדוש ומובדל אי"א להיות ממנו ההמשכה רק ע"י בחי' שערות דוקא.

וענין יהיה, הנה רז"ל⁴⁴ למדו מזה דאין נזירות פחות משלשים יום כמנין יהיה. וע"ד החסידות הוא, דהנה עתה יש בחי' י"ה ובחי' ו"ה, והיינו שחוב' שנק' י"ה מלובשי' במדות ודיבור ע"י אותיות ו"ה להחיות עולמות בי"ע, ולכן

(43) המעתיק הרים: איוב ט, ה.

(44) רז"ל למדו מזה: תענית יז, א. ועוד.

(40) ועתיק יומין: דניאל ז, ט.

(41) המתנשא מימות עולם: ברכת יוצר אור.

(42) ששת ימים עשה ה': יתרו כ, יא.

ונקדשתי בתוך בני ישראל

נעשה למטה מזה עולמות ונבראים נפרדים, ולע"ל ביום⁴⁵ הוא יהיה, ב"פ י"ה, היינו שיהי' גילוי בחי' חו"ב מבחי' קדוש ומובדל, לכן כתי' בו ג"כ קדוש יהיה.

ולכן בבחי' שערות אלו תלוי קדושה העליונה שהרי נמשכו מבחי' קדוש ומובדל בחי' סכ"ע שא"א להיות משם שום המשכה בפנימית רק ע"י שערות כו' משא"כ מבחי' החיות דממכ"ע הנמשך ומתלבש בתוכיות העולמות דשם שייך ענין התלבשות והשתלשלות עילה ועלול, ומבואר למעלה דענין התלבשות והשתלשלות הוא שנתפס המהות העילה בהעלול כמו התלבשות השכל במדה או אפילו כהתלבשות הנשמה בגוף. ע"כ אין צ"ל משם המשכה ע"י בחי' שערות דוקא. דהא ענין השתלשלות זו הוא הפך מבחי' שערות. שהשערה מורה על המשכה שבצמצום עצום עד שאין ערוך כלל להמקור. אלא שם שייך המשל מהתלבשות הנשמה בגוף. או כמו התלבשות השכל בכח המעשה שביד כו'. ולכן ארז"ל⁴⁶ שער באשה ערוה כי אשה רומז לבחינת החיות המתלבש בעולמות שהוא בחינת נוקבא כנודע. וע"כ כשנמשך משם המשכה בבחינת צמצום עצום ע"ד הנ"ל בבחי' שערה יוכל להיות מזה יניקת החיצונים מחמת ריבוי הצמצומים ולכן הוזהרו הלויים ג"כ להעביר⁴⁷ תער כו' להיותם מבחי' גבורות בעצמם ע"כ כשימשך מהם השפע ע"י שערות וצמצומים יהיה יניקת החיצונים. משא"כ מבחי' סוכ"ע הקדוש ומובדל שא"א להיות משם השתלשלות עילה ועלול ע"כ א"א להיות המשכה אלא ע"י בחי' שערה דוקא. ובשערות אלו תלוי הקדושה עליונה דוקא שהוא מקור להתהוות בחי' ממכ"ע כנ"ל ולהיות שענין הנזירות כיו"ט יפליא להזיר, הנה ענין מצוה זו רומז למעלה מעלה דהיינו שהנזיר עולה למקום גבוה דומה לעליון, ע"כ נאמר בו קדוש יהיה גדל פרע כו'.

ה. וזקן ענין הכת הא' האומרים קדוש והם מבחי' השרפים (כמבואר בפסוק ובגמ' דחולין שם) והענין שהם בחי' מלאכים עליונים שבעולם הבריאה ששם מתגלה בחי' חב"ד להיות הנשמות ומלאכים משיגים גדולת א"ס ב"ה. וכנז"ל בענין בחי' ממכ"ע שמתחלק החיות בכלל לג' בחי' ג"ע העליון וג"ע התחתון ועוה"ז דוגמת ראש וגוף ורגלים, ע"כ השרפים שהם מבחי' עולם הבריאה ששם הג"ע העליון הם משיגים גדולת א"ס ב"ה, ועיקר ההשגה הוא זה איך שהוא ית' קדוש ומובדל בבחי' אין ערוך אליו ב"ה ומקור המשכת החיות ממנו ית' להיות בחי' ממכ"ע הוא רק ע"י צמצום עצום בבחי' שערה כנ"ל. ומבחי' המקור הנק' ממכ"ע הוא שנמשך ומתגלה כל השגות אלהות שבעולמות עליונים ותחתונים וג"ע העליון כו'. אבל הוא ית' עצמו קדוש ומובדל ולית⁴⁸ מחשבה תפיסא ביה

48 כי יפליא: נשא ו, ב.

49 ולית מחשבה: תקוני זחר בהקדמה ד"ה

פתח אליהו.

45 ביום ההוא יהיה: זכרי' יד, ט. לקו"ת

להאריז"ל עה"פ.

46 ארז"ל שער באשה: ברכות כד, א.

47 להעביר תער: בהעלותך ח, ז.

כלל. והחיות שהוא ית' מחי' אותן שלא ע"י צמצומים הנק' סוכ"ע א"א כלל להתלבש בתוכיותן רק בבחי' מקיף והעלם. ולכן כתיב לא שניתי ואין בו שום התחלקות מעלה ומטה. וע"ז נאמר אני ראשון ואני אחרון כנ"ל.

והנה ע"י התבוננותם והשגתם בזה אזי הם מתלהבים ומתלהטים בתשוקה ורשפי אש לאסתכלא⁵⁰ ביקרא דמלכא בבחי' סוכ"ע שהוא קדוש ומובדל ולכן נק' שרפים ע"ש הרשפי אש והתשוקה הנפלאה. וזהו שאומרים קדוש פעם א' הוא שיש להם רצון א' ליכלל בבחי' סוכ"ע כו' ולכן נאמר עליהם שרפים עומדים ממעל לו. ומבואר לעיל הקושיא איך שייך לומר על הנברא שעומד ממעל לשכינה כביכול.

ומקודם⁵¹ צ"ל ההפרש בין חיות לשרפי'. והוא שבחיות כתי' וארבע⁵² כנפיים לאחת להם, ובשרפי' כתי' שש⁵³ כנפיים שש כנפיים לאחד. והנה מקודם צ"ל ההפרש בין בחי' שם אדני שהוא מדת מלכותו ית' לבחי' ה' אחרונה דשם הוי' שרומז ג"כ על מדת מל' כנודע.

והענין הוא כך, דשם אדני הוא כשנמשך מדת מל' להתלבש בעולם הבריאה, וזהו פי' אדני מלשון דין, כי יש בזה גבורות וצמצומי'. וזהו אתה⁵⁴ גבור לעולם אדני, שצ"ל תחלה גבורות וצמצומי' עד שימושך להיות בבחי' אדני, דהיינו ענין אנת⁵⁵ אשתמודע אדון על כולא, והוא כי מבחי' זו נמשך להיות התהוות ביי"ע בבחי' התחלקות ומתלבש החיות בכל א' לפי ערכו. ובזה הי' השגת ישעי', כמ"ש ואראה⁵⁶ את אדני יושב על כסא, וכנודע שעולם הבריאה נק' כסא, ולכן נק' אדני יושב, כי ישיבה היא בחי' השפלה וירידה לגבי מדת מל' להתלבש בבי"ע. אבל ה' אחרונה דשם הוי' רומז על עצם מדת מלכותו ית' שהיא למעלה מהתלבשות בבי"ע, וכמשנ"ת מקודם בלק"ת⁵⁷ בפי' ד' רבתי דאחד, שהוא עצם מדת מל', ונק' בחי' כתר מל' רוממות המלוכה, בחי' יחו"ע. ובחי' אדני זהו ע"ד בשכמל"ו, בחי' יחו"ת, מה שנמשך הזיו בבחי' ממכ"ע.

והנה החיות הם בעלי ד' כנפיים, והוא כנגד ד' אותיות דשם אדני, כי שורשם הוא מבחי' מל' שמתלבש בבי"ע להחיו' עולמו' ונבראי', אבל השרפי'

53 שש כנפיים: ישעי' ו, ב.

54 אתה גבור לעולם: תפילת שמונה עשרה.

55 אנת אשתמודע: תקוני זהר בהקדמה ד"ה פתח אליהו.

56 ואראה את אדני: ישעי' ו, א.

57 בלק"ת: לעיל פרק ג'.

50 לאסתכלא ביקרא דמלכא: ראה זח"א

לח, א.ב. קצט, א. זח"ב רמז, ב.

51 ומקודם צ"ל . . שש כנפיים לא': הגה"ה זו היא במקום הפסקא בלקו"ת (באמצע פרק ה' – לב, ב) „והענין דישיעיה אמר . . וזהו שאומרים קדוש פי"א".

52 וארבע כנפיים: יחזקאל א, ו.

ונקדשתי בתוך בני ישראל

הם בעלי שש כנפי, והוא כי שורשם מאות ואו דשם הוי, והואו הוא מדת אמת, וכמ"ש⁵⁸ ע"פ ונתתם לי אות אמת דא ואו. ואמת הוא בחי' אני ראשון ואני אחרון, והיינו מדתו של יעקב שנק' בריח התיכון שמבריה מן הקצה עד הקצה, מבחי' אני ראשון מאיר בבחי' אני אחרון. וכמו"כ מלמטה למעלה העלאה מבחי' אני אחרון לבחי' אני ראשון דהיינו אוא"ס ב"ה הסוכ"ע. ולכן השרפים אומרים קדוש פעם אחת, והיינו שעיקר תשוקתם להשיג בחי' סוכ"ע שנק' קדוש ומוברל ולמעלה מבחי' שם אדני שנק' ממכ"ע, ונחשבו כאילו עומדי' שם, והיינו שנמשכי' לשורשם בחי' ואו דשם הוי, ולכן הם שש כנפי' לא'.

והנה האדם הוא עולם קטן ויש בו ג"כ הג' בחי' של ג' כתות המלאכים הנ"ל, וזו הבחי' של הכת א' מהשרפים האומרים קדוש פעם א' שתשוקתם לאסתכלא ביקרא דמלכא ומתלהטים ברשפי אש כו' ישנה ג"כ בהאדם, והוא בחי' יסוד האש שבלב, כי כמו שהגוף האדם מורכב מד' יסודות גשמיים. וכן הנה"ב מורכבת מד' יסודות רוחניים דנוגה. כך גם הנפש האלהית כלולה ומורכבת מד' יסודות רוחניים דקדושה האלקית. ומשכן יסוד המים הוא במוח ויסוד האש הוא בלב.

והנה ענין מזיגות הד' יסודות אינן שוים בכל אדם שיש שיסוד המים בו בתגבורת יותר ויש שבו יסוד האש מתגבר יותר. והוא כמו למשל הגחלים שיש גחלים בוערות שהאש מתלהט בהן בגילוי ויש גחלים עוממות שאין מתלהט בהן האש כ"א יש בהם רק ניצוץ א' בהעלם. אך עכ"ז כיון שעכ"פ יש בהם ניצוץ א' לזאת כשמנפחים את הניצוץ שבהם בחזקה אזי הוא מתלהט בהגחלת בבחי' גילוי כו'. כמ"כ הוא ג"כ בענין נפש האלהית שבאדם שיש שיסוד האש האלהי שבלבו הוא מתגבר יותר בבחי' גילוי כמשל גחלים בוערות כו' ויש שיסוד האש האלהי שבלבו הוא בהעלם שהוא כמו גחלים עוממות שרק ניצוץ א' יש בהם ובבחי' העלם אבל ניצוץ א' יש בכל אחד ואחד מישראל. ולזה הוא העצה לנפחו בחזקה שאז מתלהט ומתלהב ומתפשט בהגחלת כולו בבחי' גילוי וכמ"כ בנפש האלהית שבאדם שצריכים להבעיר הניצוץ שיש ביסוד האש שבלב שיתגלה בבחי' גילוי ע"י שמנפחים בו. והוא כל סדר התפלה עד ק"ש שהוא מתבונן בגדולתו ית' איך שאמר⁵⁹ והיה העולם אומר ועושה כו'. שזו ההתבוננות שבתפלה עד בכלל⁶⁰ לבבך שבק"ש הוא הכל בבחי' הניפוח שמנפחים את הניצוץ של יסוד האש האלהי שבלבבו שתאיר בבחי' גילוי בלב כו'. ובכל לבבך שבק"ש מתגלה הניצוץ של יסוד האש האלהי בלב בבחי' גילוי שמתלהט ומתלהב בתשוקה ורשפי אש אליו ית'.

58) וכמ"ש ע"פ ונתתם לי אות אמת דא ואו: 59) שאמר והיה העולם אומר ועושה: ברכת יהושע ב, יב. זח"ג ב, א.

60) בכל לבבך: ואתחנן ד, ה.

וזהו ונקדשתי בתוך בני" פי' תוך בני" הוא נקודה הפנימי' של הלב של כאו"א מישראל ושם בתוך נקודה פנימית הלב ונקדשתי להיות לבם בוער ברשפי אש ואהבה עזה לאסתכלא ביקרא דמלכא שהוא ית' קדוש ומובדל ואין ערוך אליו כלל. ע"כ יהיה נתפס התשוקה אליו ית' על ידי ההתבוננות איך שהוא ית' קדוש כו' בתוך פנימית נקודת הלב שהוא ענין אמירת הקדוש דכת הא'. ובאדם הוא בחי' האהבה דבכל לבבך דהיינו גילוי פנימית הלב בבחי' גילוי ממש להיות הלב מלא וגדוש מאהבת ה' בבחי' כלות הנפש כמ"ש נכספה⁶¹ וגם כלתה נפשי כו'.

והנה עבודת כת הא' הוא ע"ד עבודת הלויים, כמ"ש ועבד⁶² הלוי הוא שעבודתם ליכלל בבחי' הוא, עלמ' דאתכסי', והיינו ע"ד ובני⁶³ הלכו ביבשה בתוך הים, שנתעלו נשמות דבי"ע בבחי' העלם דים העליון ונתחבר בחי' הבריאה עם בחי' האצו' ע"י העלאה זו, וזהו פי' קי"ס לפ"ד הזוהר⁶⁴, וכמ"ש בסידור⁶⁵ בדרוש ששת ימים השני. וכת השני אומרים ב' פעמים קדוש, והיינו המשכה מלמעלמ"ט, וע"ד עבודת הכהני' בחי' אתה⁶⁶ כהן לעולם, המשכה בבחי' עלמא דאיתגלי', וע"ד קי"ס לפי' האריו"ל⁶⁷ דהתחברות הוא ירידת הנשמות מאצו' לבריאה והמשכ' מעלמא דאיתכסי' בגילוי גם בעלמ' דאיתגליא.

ו. ואח"כ כת ב' אומרים ב' פעמים קדוש. הענין כי בחי' הקדוש הא' הוא העלאה ממטה למעלה שהשרפים רוצים ליכלל בא"ס ב"ה לאסתכלא כו' וזוהי בחי' כת הא'. אך בחי' כת הב' שאומרים פעם ב' קדוש הוא שחפצים להיות ג"כ המשכה מלמעלה למטה להיות כי צמאון השרפים הוא להדבק בסוכ"ע ובבחי' ביטול עצמותם דוקא מכל וכל. אבל כת הב' רוצים וחפצים בהמשכת אור א"ס ב"ה למטה.

ובאדם שהוא עולם קטן יש בחי' זו ג"כ והוא בחי' ומדרגת אהבת בכל נפשך שלאחר אהבה דבכל לבבך, שהוא ג"כ המשכה מלמעלה למטה להיות התקשרות חב"ד של האדם ולבושי הנפש מודו"מ בחב"ד דא"ס ב"ה שבתורה ורצונו העליון ב"ה שבמצות וגם בכל נפשך כפשוטו אפילו⁶⁸ נוטל את נפשך ע"ד מ"ש מי⁶⁹ לי בשמים ועמך לא חפצתי כו' שהוא מסירת הנפש והרצון להיות לו רק רצון א' לה'.

66 אתה כהן לעולם: תהלים קי, ד.

67 האריו"ל: פע"ח שער חג המצות פ"ח.

68 אפילו נוטל את נפשך: ברכות סא, ב.

69 מי לי בשמים: תהלים עג, כה.

61 נכספה וגם כלתה נפשי: תהלים פד, ג.

62 ועבד הלוי הוא: קרח ית, כג.

63 ובני" הלכו ביבשה: בשלח יד, כט.

64 הזוהר: זח"ב מח, ב.

65 בסידור: ח"ב תכד, ג ואילך.

ונקדשתי בתוך בני ישראל

ז. וכת אחת אומרת קדוש קדוש קדוש. ובחי' זו של כת הג' ישנה ג"כ בעבודת האדם למטה והוא בחי' בכל מאדך שבק"ש כי מאד פי' בלי גבול והוא בחי' א"ס למעלה מהכלים וצריכים להמשיך הבחי' מאד בחי' א"ס למטה והוא ע"י המצות. ולכן מברכים עליהם אשר קדשנו במצותיו שממשיכים ע"י המצות בחי' קדוש גם למטה כו' וכן על התורה מברכים אשר קדשנו כו' על דברי תורה. והענין יובן ע"ד מ"ש ברכו⁷⁰ ה' מלאכיו גבורי כח כו' כל צבאיו משרתיו עושי רצונו. ופי' עושי רצונו היינו שעושים אצלו ית' בחי' רצון שירצה להשפיל עצמו להתהוות העולמות שמצד עצמו אין שייך בו בחי' רצון שירצה להתהוות העולמות שהוא א"צ להם כמ"ש אני הוי' לא שניתי ואף שהתורה⁷¹ קדמה אלפים שנה לעולם, הרי הוא ית' נעלה מאד מן האלפים שהם בחי' חכמה ובינה אאלפך⁷² חכמה אאלפך בינה כי כולם⁷³ בחכמה עשית כתיב שגם החכמה עילאה נחשבת כעשייה גופנית אצלו יתברך.

אך הנה המשכת רצון זה היה תחלה מצד עצמו בחד חנם וכמ"ש ותורת⁷⁴ חסד והיינו לפי כי ואדם⁷⁵ אין לעבוד כו', אבל עכשיו צ"ל אתערותא דלתתא לעורר המשכה זו. וזהו מלאכיו גבורי כח באתעדל"ת ועי"ז מעוררים כביכול למעלה המשכת הרצון וזהו עושי רצונו שעושים לו רצון שירצה להניח את אורו כביכול על הצד ולירד לצמצם א"ע כו'.

והנה עיקר המשכה זו הוא ע"י תורה ומצות שעיי"ז עושים לו רצון כביכול שירצה להיות מלך העולם וכמארז"ל⁷⁶ ע"פ ועשיתם אותם אתם כתיב כאילו עשאוני, דהיינו שממשיכים שיעור קומה בחי' כמראה אדם שהוא המשכה להיות מקור וחיות להתהוות העולמות כו'. וזהו פי' הברכה של כל המצות ברוך אתה הוי' ברוך הוא המשכה שיהיה הוי' אלקינו בגילוי לנשמות הצדיקים ושיהיה מלך העולם גם בחיצוניות העולמות, אשר קדשנו במצותיו פי' אשר הוא נתינת טעם שהכח להמשכה זו הוא מפני שקדשנו במצותיו לכך יכולים להמשיך הרצון על ידי המצות שירצה להיות מלך העולם.

ח. והנה בדרך פרט יש חילוק בין ענין המשכה שע"י עסק התורה לענין המשכה שע"י המצות, שע"י התורה ממשיכים מפנימיות ע"י העסק בתורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי מלכות⁷⁷ פה תורה שבעל פה קרינן לה.

(75) ואדם אין: בראשית ב, ה.

(76) וכמארז"ל ע"פ ועשיתם אותם: בחוקות

כו, ג. זח"ג קיג, א. וראה ויק"ר לה, ו.

(77) מלכות פה: תקוני זהר בהקדמה ד"ה

פתח אליהו.

(70) ברכו ה' מלאכיו: תהלים קג, כ"א.

(71) שהתורה קדמה: ב"ר ח, ב.

(72) אאלפך חכמה: ראה איוב לג, לג. שבת

א, א.

(73) כולם בחכמה עשית: תהלים קד, כד.

(74) ותורת חסד: משלי לא, כו.

ונקדשתי בתוך בני ישראל

וכמאמר רז"ל⁷⁸ מתניתין מלכתא שהוא הדבור שמדבר בדברי תורה שמלובש בו דבר ה' כמ"ש ואשים⁷⁹ דברי בפיך, ועל ידי העסק במצות מעשיות ממשיכים מבחי' חיצונית כמו מצות צדקה שהוא בחי' השפעה להחיות רוח שפלים כמ"כ ממשיך מלמעלה שיושפע להחיות⁸⁰ רוח שפלים ולב נדכאים.

והנה אלו הב' בחי' של תורה ומצות כתיב בק"ש, תחלה כתיב ודברת⁸¹ במ שהדבור הוא לשון הנהגה והיא שעל ידי עסקו בתורה ימשיך וינהיג בחי' אור א"ס ב"ה במ ר"ל בדברי תורה שמדבר ועי"ז ממשיך המשכה זו בפנימית העולמות וזהו בחי' הקדוש הב'. ואח"כ כתיב וקשרתם⁸² שהוא מצות מעשיות שכל⁸³ המצות הוקשו לתפילין, והטעם הוא מפני שעיקר הכוונה פנימית של כל המצות הוא הכל להמשיך בחי' אחד למטה, וזה מפורש יותר במצות תפילין שכותבין בהם אחד על קלף גשמי וכן במוזוה, וממנו נלמוד על כל המצות שהכוונה הפנימית הוא הכל להמשיך בחי' אחד למטה.

וזהו בחי' של כת הג' שאומרים ג"פ קדוש דהיינו כמ"ש קדוש קדוש קדוש ה' צבאות מלא כל הארץ כבודו מלא כל הארץ דייקא להיות ההמשכה בעשייה הגשמית והוא המשכת בחי' מאדך אור א"ס שבלי גבול למטה.

ט. אני ה' מקדשכם. פי' שבא לומר איך הכח באדם שע"י מצוה מעשיות וד"ת המדברים מהמצות מעשיות ימשיך עי"ז גילוי אור א"ס ב"ה ממש דלית מחשבה תפיסא ביה כלל. לזה אמר אני הוי' מקדשכם. פי' הוי' הוא סדר ההמשכה שכל המשכה מלמעלה למטה נמשך ע"י אותיות שם הוי' שהיו"ד⁸⁴ מורה על הצמצום שצריך להיות תחלה כדי שיוכל להיות ההמשכה, והה' שיש לו אורך ורוחב מורה על ההתפשטות. ואח"כ הוי"ו הוא ההמשכה לבחי' ה' תתאה בהבראם⁸⁵ בה' בראם. ולכן אומר אני הוי' מקדשכם שלהיות המשכת בחי' קדוש ומובדל אור א"ס ב"ה ע"י התורה ומצות מעשיות שאינו בערך כו' אני עושה זאת לכם וממשיך לכם סדר המשכת קדושה עליונה ע"י אותיות שם הוי' ואני היינו א"ס ב"ה עצמו שהוא ית' הנותן כח זה שנוכל להמשיך את אור א"ס ב"ה ע"י תומ"צ.

רק שמתחלה צ"ל ונקדשתי בתוך בני' פי' שאנו צריכים להכין הכלי שיהיה בחי' קדושתו נתפס בתוכיות בני' שהוא בחי' קדוש הא' שהוא מה שיהיה

78 רז"ל מתניתין מלכתא: ביצה כת, ב. לה, א.

79 ואשים דברי בפיך: ישע"י נא, טז. (84 שהיו"ד מורה על הצמצום: ראה תניא

80 להחיות רוח שפלים: שם נז, טו. אגה"ת פ"ד ובליקוט פירושים שם.

81 ודברת בס: ואתחנן ו, ז. (85 בהבראם בה' בראם: בראשית ב, ד.

82 וקשרתם: שם פסוק ח. מנחות כט, ב.

83 שכל המצות הוקשו לתפילין: קידושין

ונקדשתי בתוך בני ישראל

גילוי פנימי' נקודת הלב שהוא בחי' יסוד האש האלהי שבלב שיהיה בוער לבחי' קדוש הוא א"ס ב"ה ע"ד הכת הא' שהם השרפים. ואז עי"ז אני ה' מקדשכם שע"י תומ"צ מעשיות יומשך קדוש זה מלמעלה למטה בכלים של כל המ"ע וענפיהן ושמירת מל"ת וענפיהן ומצות דרבנן. והוא כמו עד"מ אש הגשמי שע"י האש נעשים כל הכלים שכל כלי שרוצה לעשות מכסף או מזהב עשייתה העיקרי הוא להבעירה באש תחלה ואח"כ יעשנה ויחליקנה, כמ"כ למעלה דכתיב וכלים⁸⁶ מכלים שונים ויין מלכות רב ריבוי הכלים הם המצות דאורייתא ודרבנן וענפיהן כנ"ל ויין מלכות רב הוא ההמשכה שממשיכים בכלים אלו, אך עשיית כל הכלים הוא ע"י הבחי' יסוד האש האלהי שהוא בחי' השרפים שע"י יכולים לעשות כל הכלים הנ"ל.

והנה תחלה כתיב ולא⁸⁷ תחללו כו', כי כל הנ"ל דבחי' ונקדשתי ובחי' מקדשכם זהו בחי' ועשה טוב. אך תחלה צ"ל סור מרע בתכלית וע"ז כתיב תחלה ולא תחללו את שם קדשי שלא תעשו בחי' חלל והפסק המפסיק ח"ו בין האדם לבין אבינו שבשמים. והיינו כמ"ש עונותיכם⁸⁸ היו מבדילים ביניכם ובין כו' שע"י העוונות עושים בחי' חלל המפסיק ואז לא יועיל הניפוח בהניצוץ יסוד האש האלהי שבלב שמתכבה עי"ז. וזהו ולא תחללו ע"י שתהיו בחי' סור מרע בתכלית ואז יוכל להיות ונקדשתי בתוך כו' ואח"כ ממילא יהיה אני הוי' מקדשכם כנ"ל.

ובסוף⁸⁹ הדרוש נת' ענין בא ישעי' והעמידן על שש, והוא כי המלאכים⁹⁰ נק' מוקדי עולם וכמ"ש בוהר שהמלאכים מחמת תשוקתם ליכלל באלקות הם מתרעמי' על העולם, היינו ההעלם וההסתר דעולם, והיו מוקדי' העולם אילו ניתנה להם רשות. וז"ש מי יגור לנו מוקדי עולם, כי איך אפשר להגיע למדריגה זו. ועי"ז א' בא ישעי' והעמידן על שש, וענין השש הוא להכניע בחי' ששה מדות שבנפש, כי כל הדברי' שמנה הם המישרי' את לב האדם לעבודת ה' ית', וזה יכול האדם לברר מדותיו בבחי' איתכפי' ואיתהפכא חשוכא לנהורא, ועי"ז יגיע אח"כ למדריגת המלאכים שאומרים קדוש בתשוקה ורשפי אש ליכלל באלקות, וממילא כשיברר מדותיו ויהי' התשוקה רק לאלקות יזכה אח"כ לקיום התרי"ג מצות.

אותן מוקדי עולם שאילו ניתן להם רשות היו מוקדים כל העולם כולו על יושביו לשעה קלה. [כאן נזכר ענין זה בשם הזוהר, אבל באוה"ת (ויקרא (כרך א) ע' יד. נ"ד (כרך ב) ע' תשעה) מציין על זה לב"ר שם, ועי"ש ברש"י ושאר מפרשי המדרש. באוה"ת ויקרא שם מציין לכד הקמת אות ח ערך חתן בשם מדרש].

86) וכלים מכלים: אסתר א, ז.

87) ולא תחללו: אמור כב, לב.

88) עונותיכם היו מבדילים: ישעי' נט, ב.

89) ובסוף הדרוש: ד"ה ונקדשתי, שדרש אז

אדמו"ר הצ"צ.

90) המלאכים נק' מוקדי עולם וכמ"ש

בוהר: בב"ר וירא ריש פמ"ח: למה הוא קורא

אם קשה ופסל אני מאמץ בו - וגם קשה על אין לבוש כהן
 כשה נבשין אינון לאמילין נבשו פסל לוא נבשו - ונשו' ק' נ' נ'
 נבשו' אב אין נבש כהן ובייג שבוו הוא על התפוח שבוו
 ונשו' ל העולות ונבשין שאין ליש ועל הוא נבש וסוקר סה
 ואתה הוא נבש נבשין ונבשין ויהו עולו עולו' ונבשין סה
 פשו לא עניי בו - ווא כשו נבשין בו -

אם על קשה הוא יג קמו גיו הכניע . שכניע הוא כהן
 סולן ונבשין קרוב כי טלפוס על ל עולו - ונשו' העולות
 הוא יג גיו האמה פשו -

אם על קשה ענין הנבשין אינון הנשע . ונש' על נבשין יהו סה
 ענין יהו - ואח' ק' אל על קשה נבשין ונבשין בו ע' נבשין יהו
 וענין יהו' הוא כשה עני' יס קמו יה' וקמו' יה' ונשו' סוק' סלפס'
 קטוב ונבשין ע' אנויות יה' אנויות עולות ק' ולכן נבשו אמה סה
 עולות ונבשין נבשין ואל' קמו הוא יהו' ק' יה' יהו' שיהו' קמו
 סוק' לא קמו' סה ונשע ע' סה ונבשין - ולכן קמו' נבשין סה
 נבשין קמו' נבשין ונבשין לן פשו ק' נבשין יהו' -

סה ענין יהו' ונשו' סוק' סלפס'

אם על קשה ענין אנויות - ונשו' סה הכניע ק' יהו' אנויות והוא
 סכניע כהן ואח' כהן' אמה אה - ונשו' פשו סה כהן
 סה כהן' אמה - ונשו' נבשין סה הכניע ק' יהו' סה אנויות
 פשו סה טלפוס יה' אנויות סה אנויות נבשין סה אנויות ק' ע'
 עני' סה נבשין - והענין הוא כהן נבשין אנויות סה אנויות סה
 סה אנויות עולו הכניע ונשו' פשו אנויות סה אנויות סה אנויות
 ונבשין ונשו' אנויות קמו' אנויות נבשין ענין אנויות נבשין ונבשין
 והוא כי נבשין ק' נבשין אנויות הנבשין ק' קמו' הנבשין ונבשין
 החות כהן' אנויות ענין - ונשו' סה אנויות סה אנויות ונבשין
 ואמה אנויות נבשין על פשו ונבשין עולו הנבשין ונבשין סה
 נ' אנויות נבשין כי נבשין הוא כהן' הנבשין ק' כהן' ונבשין
 אנויות ק' . אלו' סה אנויות נבשין יהו' חוש על ענין סה אנויות סה
 סה אנויות הנבשין ק' ונבשין נבשין ק' כהן' קמו' אנויות סה
 פשו ענין סה ונ' קמו' כהן' אנויות סה אנויות סה אנויות סה
 וקמו' אנויות נבשין ענין כהן' יהו' סה אנויות נבשין קמו' סה

